

Komandi partur

Andrew sigldi eisini nógv undir krígunum.
Hesum greiðir hann frá í komandi parti.

Hjúnini Johan Andreas og Kristina Godtfred.

Við "Norðfarinum"

Árið eftir fór eg við Norðfarinum, og vit róðu eisini út við bátum í Grønlandi. Johan, bróður, var skipari. Hann var rokskipari, og hann var eisini ein góður lærumeistari hjá okkum ungu.

Vit fiskaðu eisini nógv. 1931 var fyrsta árið, at eitt skip hevði fingið 100.000 fiskar. Men tað kom kortini ikki so nógv burtur úr figgjarliga. Hetta var jú ringasta tíð við heimskreppu og øllum tí, sum harvið fylgdi. Vit fiskaðu eina ferð uppí hana í Grønlandi, og fóru inn í Føroyingahavnina at landa. Vit landaðu alt sjálvir, og tóku alt umborð aftur, og vit fingi 100 kr. í part fyri tað.

Útróðurin var strævin. Tað var felags fiskari í Grønlandi, allir fingi sama part mótsatt sjálvdráttinum. Vit høvdu seks tímar frívakt um samdøgrið. Arbeiðið var skipað soleiðis, at nakrir fóru við bátinum, meðan aðrir arbeiddu fiskin umborð.

Bátarnir kundu gott fáa uppí fleiri ferðir um dagin.

"Norðfarið" hevði motor – ein Tuxham 80/96 hestar. Sum nýbygt skip var "Norðfarið" eitt tað fremsta skipið í flotanum tá. Tað var bygt eins og ein slupp.

Eg fór at læra til motorpassara veturin 1931/32, og tað árið varð eg smyrjari, t.v.s. 2. motorpassari.

Var í veðrinum, tá ið "Laura" og "Immanuel" fórust

Eg hevði gingið ein vetur á motorpassaraskúla, og kundi nú vera smyrjari. Tað var hetta árið, 1932, tá ið "Laura" og "Immanuel" gingu burtur við tilsamans 38 monnum. Við "Immanuel" var tann tá nývaldi formaðurin í fiskimannafelagnum, Hans Jacob Havstreym.

Vit fóru heim 23. mars við 700 skippundum, og vit fóru á veg yvir aftur til Íslands. Veðrið var framúr vánaligt. Eg var staddur í maskinrúminum og hevði júst fingið

lensipumpuna at taka við aftur aftaná, at hon hevði verið tipt av træsponum, sum komu í ventilarnar, og sum stavaðu frá byggingini av skipinum.

Tá fingi vit ein slíkan sjógv, at eingin kloddi var eftir á skipinum uttan miðseglið. Tað brast so hart í henni, at onkur helt, at síðan var sligin inn, og at vit fóru at søkka, men so galið var tað kortini ikki.

Brotið slongdi skipsbátin tvørtur um skipið og til sjós, og sprongdi í ferðini lúningarnar upp av. Øll skottini stóðu í lastini, men saltið var kortini farið yvir í annað borðið, so skipið fekk slagsíðu.

Í lastini var ein tóm krubba, og har stóðu allir spakarnir. Tóma krubban varð nú fylt við salti, so fólk ið mátti fara í lastina við tallerkum, pottalokum, fjalum og berum hondum fyri at fáa skipið á rættkjøl aftur. Skaðin á hetta bara trý ára gamla skipið var

so stórir, at vit vendu og fóru heimaftur.

Eitt brot kom afturat, sum legði "Norðfarið" skerflata, og tá væntaðu vit ikki, at hon reistist aftur. Stórseglið fyllist við sjógv og helt lúningini í vatnsrúminum. Tá gjørdi Magnus Veihe í Porkeri tað bragd, at hann fór við lissu um miðjuna út á seglið, har tað lá niður í sjógvin, og við flekiknivi fekk hann skorið hol á seglið, so sjógvurin rann út, og skipið rættaði seg aftur.

Stýrihúsið fór ikki, men allir rútararnir fóru. Tað var ein kappi í maskinrúminum upp í stýrihúsið, og nógvur sjógvur kom niður, og tveir fjalir av dúrkinum í stýrihúsinum komu sendandi niður í maskinrúmið. Men lukkutíð raktu teir ikki oljurørið og motorurin steðgaði ongantíð.

"City" og "Havgásin" fóru eisini á hesum leiðum, men eg veit ikki um onnur skip. Tey vendu eisini aftur vegna skaðan, tey

Fyrsta skipið, Andrew var við, var Mercur á garnaveiðu eftir sild

Norðfarið var eitt framkomið skip í 1930-unum

fingi í illveðrinum. Eg havi annars hoyrt, at annað av skipunum "Laura" ella "Immanuel" hevði ein stakk av fiski á dekinum. Tey fóru nevnliga á veg heim. Tey fóru tískil so tung í sjónum, og fóru verri fyri enn vit fóru.

Var tað ikki tí, at Norðfarið var so avbera sterkt og væl bygt, so er ivasamt um vit bóru boð í bý ta ferðina.

Johan Godtfred, beiggi Johan, var kendur skipari á Norðfarinum